

Η συγχώρηση (Μία αληθινή ιστορία) - Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Αναγνωστόπουλου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πριν πολλά χρόνια και μετά την λήξη του εμφυλίου σπαραγμού και του αδελφοκτόνου πολέμου, σε κάποιο χωριό, έγινε ένας φόνος, για πολιτικούς μάλλον λόγους και εξαιτίας του μεγάλου φανατισμού, που επικρατούσε εκείνη την εποχή. Κατηγορήθηκε, λοιπόν, κάποιος χωριανός, ο Πέτρος Γ. και με τις μαρτυρίες πέντε συγχωριανών του δικάστηκε και καταδικάστηκε σε 30 χρόνια φυλάκιση. Ο κατηγορούμενος όμως ισχυριζέτο συνεχώς ότι ήτο αθώος. Κλείστηκε σε αγροτικές φυλακές, αλλά μέρα-νύχτα διαλαλούσε και μονολογούσε ότι ήτο αθώος. Σ' αυτές τις φυλακές πήγαινε μια φορά τον μήνα ένας ευλαβέστατος ιερέυς και λειτουργούσε στο εκκλησάκι που υπήρχε και κατόπιν εδέχετο για εξομολόγηση όσους εκ των φυλακισμένων το επιθυμούσαν. Ύστερα από 5-6 μήνες, πήγε και ο εν λόγω χωριανός στον ευλαβή εκείνον ιερέα και εξομολόγο, και ενώπιον του Αγίου Θεού και μπροστά στο πετραχήλι του Πνευματικού, βεβαίωσε με όρκους ότι ήταν αθώος.

Από τότε που εξομολογήθηκε μέσα στις φυλακές ο Πέτρος Γ., άλλαξε τελείως διαγωγή και έγινε ο άνθρωπος της προσευχής και της μελέτης του Ευαγγελίου, που του δώρησε εκείνος ο καλός ιερέυς. Μέσα σ' έναν χρόνο αλλοιώθηκε τόσο πολύ, που όλοι οι συγκρατούμενοί του και βαρυποινίτες άρχισαν να τον σέβονται και να του φέρωνται φιλικά. Και με την Χάρι και τον φωτισμό του Θεού γρήγορα πείσθηκε ο ευλαβής ιερέυς για την αθωότητά του, ώστε του επέτρεπε να κοινωνή κάθε φορά που λειτουργούσε στις φυλακές.

Ο ιερέυς προσπάθησε κάτι να κάμη μέσω κάποιων δικηγόρων, αλλά οι μάρτυρες ήσαν απολύτως κατηγορηματικοί, γιατί ήσαν δήθεν παρόντες στον φόνο. Παρά ταύτα ο Εξομολόγος πίστευε ότι όντως ήτο αθώος και θύμα σκευωρίας. Ο Πέτρος

Γ. όχι μόνο προσήχθετο με το Όνομα του Ιησού Χριστού, που το έμαθε από το βιβλίο «Οι περιπέτειες ενός προσκυνητού», αλλά μελετούσε το Ευαγγέλιο και κοινωνούσε των αχράντων Μυστηρίων, σκορπώντας σε όλους τους συγκρατούμενους του πολλή καλωσύνη. Συγχωρούσε δε με όλη του την καρδιά και τους κατηγορούς του και αυτόν ακόμα τον άγνωστο φονιά. Δεν φταίνει, οι καημένοι, έλεγε. Φταίει το πολιτικό και ιδεολογικό πάθος, φταίει και ο διάβολος που τους σκοτεινίασε το μυαλό κι έτσι κρύψανε την αλήθεια. Θεέ μου, συγχώρεσέ τους• και από μένα να 'ναι συγχωρεμένοι. και χάρισέ τους πλούτη και αγαθά πολλά, αλλά χάρισέ τους προπαντός και ιδιαιτέρως φωτισμό και υγεία.

Έτσι πέρασαν 19 χρόνια. Κατόπιν, λόγω της καλής και αρίστης διαγωγής και επειδή έκανε και στις τότε αγροτικές φυλακές, όπου εμειώνετο η ποινή, αποφυλακίσθηκε. Ήτο πλέον 50 ετών. Στο χωριό όμως δεν έγινε δεκτός, επειδή τον πίστευαν όλοι για φονιά και κυρίως οι συγγενείς του φονευμένου. Έτσι, μετακόμισε σε μία γειτονική πόλι και έκαμε τον εργάτη, τον οικοδόμο και κυρίως τον μαραγκό, δουλειά που την έμαθε στην φυλακή. Η ζωή του όμως εξακολουθούσε να είναι ζωή ενός αληθινού χριστιανού, με την ακριβή συμμετοχή στα Μυστήρια, με την σωστή τήρηση των ευαγγελικών εντολών και ιδιαιτέρως με την προσευχή. Η προσευχή ήταν το οξυγόνο της ζωής του. Η Ευχή και το Ευαγγέλιο ήσαν γι' αυτόν «άρτος ζωής» και «ύδωρ ζων».

Μία κοπέλα 42 ετών, θεολόγος σε κάποιο Γυμνάσιο της περιοχής, πληροφορήθηκε από τον Πνευματικό των φυλακών, που ήτο και δικός της Πνευματικός, τα πάντα για τον Πέτρο Γ. και ιδιαιτέρως για το πόσο ήτο αφοσιωμένος στον Χριστό και στην Εκκλησία Του. Πήγε, τον βρήκε και κατόπιν τον ζήτησε η ίδια σε γάμο!. Από τον ευλογημένο αυτό γάμο προήλθαν δυό παιδιά, υγιέστατα.

Ύστερα από μερικά χρόνια, στο χωριό που έγινε ο φόνος, κάποιος αρρώστησε βαρεια με ανεξήγητους φοβερούς πόνους σε όλο του το σώμα. Η επιστήμη με τους γιατρούς και τις κλινικές εξετάσεις, που ήσαν προηγμένες, στάθηκαν αδύνατον να τον βοηθήσουν!!! Ούτε καν την αιτία δεν μπόρεσαν να εντοπίσουν!

Έτσι, μια βραδυά στο σπίτι του, αφού επέστρεψε από το νοσοκομείο, σ' αυτήν την φοβερή κατάσταση, άρχισε να κραυγάζει μέσα στους φοβερούς του πόνους ότι αυτός ήτο ο φονιάς και με τους 4 ψευδομάρτυρες, τους οποίους εξηγόρασε με μεγάλα χρηματικά ποσά, κατηγορήσαν τον Πέτρο Γ., που συμπτωματικά περνούσε από εκείνο το σταυροδρόμι, την ώρα που έγινε ο φόνος.

Φώναξαν τον αστυνόμο του τμήματος του χωριού, υπέγραψε την ομολογία του κατονομάζοντας και τους 4 ψευδομάρτυρες και συνεργούς του. Ποιά νομική διαδικασία ακολουθήθηκε μετά, δεν γνωρίζω. Η ομολογία του όμως έκανε κρότο

στο χωριό, προκαλώντας σύγχυσι, ταραχές και πολλές κατάρεις, οι οποίες βάραιναν τον φονιά.

Παρά ταύτα, η ψυχή του φονιά δεν έφευγε. Κι αυτός εξακολουθούσε να τσιρίζη και να κραυγάζη. Ο Πέτρος Γ., όπως ήτο επόμενο, το έμαθε. Δεν κίνησε όμως καμιά διαδικασία για την αποκατάστασι της τιμής του με αναθεώρησι της δίκης, με μηνύσεις κατά των ενόχων και άλλων ενδίκων νομίμων μέσων. Αλλά τι έκανε; Πήγε στο σπίτι του φονιά!...Οι πάντες πάγωσαν. Οι περισσότεροι χωρικοί, όταν τον είδαν να περνάη μέσα από το χωριό, από την ντροπή τους κρύφθηκαν. Πάγωσε και ο φονιάς όταν τον αντικρυσε, και με γουρλωμένα τα μάτια από την έκπληξι και την φρίκη, τον άκουσε να του λέη: Γιώργο, σε συγχωρώ με όλη μου την καρδιά. Και σ' ευχαριστώ, γιατί ήσουν η αιτία να γνωρίσω τον Χριστό με την Εκκλησία Του και τα άγια Μυστήριά της. Εύχομαι να Τον γνωρίσεις κι εσύ, με μετάνοια και προσευχή! Τον αγκαλίασε, τον φίλησε και έφυγε, ενώ κάποια δάκρυα κρυφά έτρεχαν από τα μάτια του.

Ο θρίαμβος της δικαιοσύνης του Θεού ήλθε, ύστερα από 35 χρόνια! Αλλά υπήρξε και θρίαμβος της εμπιστοσύνης, της πίστεως και της αδιαλείπτου προσευχής του αδικημένου Πέτρου Γ. στην Πρόνοια του Θεού. Και ταυτόχρονα στέφανος δόξης στην υπομονή και μακροθυμία, που έδειξε τόσα χρόνια. Ευλογήθηκε η μετέπειτα ζωή του, όπως προείπαμε, μ' έναν χριστιανικό γάμο και με οικογένεια που ήτο «κατ' οίκον εκκλησία» και με δύο τρισευλογημένα παιδιά. Και μάλιστα, μετά την ολοκάρδια συγχώρησι που έδωσε και την αγάπη που έδειξε προς όλους, πολλαπλασιάσθηκε η ευλογία του Θεού στο σπιτικό του. Είχε την Χάρι του Θεού πάνω του, την ευλογία της Παναγίας, την προστασία των Αγίων και την συμπαράστασι των Αγγέλων.

Εκοιμήθη οσιακώς σε ηλικία 80 ετών, το 1999. Παρών στην κοίμησί του ήτο και ο εννενηντάχρονος ιερέυς των φυλακών, που μου διηγήθηκε αυτό το γεγονός, για να με διαβεβαιώση ότι λίγο πριν το τέλος του Πέτρου Γ., Άγγελοι και Αρχάγγελοι πλημμύρισαν το δωμάτιό του, τους οποίους έβλεπε όχι μόνο ο ψυχορραγών με τα μάτια του, αλλά και ο εν λόγω ιερέυς. Αυτοί και παρέλαβαν την ψυχή του, μετά το τελευταίο σημείον του σταυρού που έκανε ο Πέτρος Γ., λέγοντας:

- Άγγελέ μου! Άγγελέ μου!, δεν την αξίζω αυτή την τιμή. Και τούτο ειπών, εκοιμήθη!.

Ο άνθρωπος αυτός, παρ' όλο που ήταν έγγαμος και ζούσε μέσα στον σημερινό κόσμο, μετά από την τεράστια και άδικη δοκιμασία και ταλαιπωρία του στην φυλακή, μαζί με βαρυποινίτες, είχε καρπούς της Ευχής, της θείας Κοινωνίας και της ευαγγελικής ζωής. Η έγγαμη ζωή του δεν τον εμπόδισε να λέγη μέρα-νύχτα την Ευχή, όπως την έμαθε από το βιβλίο «Οι περιπέτειες ενός προσκυνητού».

Από το βιβλίο, Η Ευχή μέσα στον Κόσμο, Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου
Αναγνωστόπουλου

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca